

Arrest

nr. 185 146 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 181 649 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 februari 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 9 oktober 1975 als minderjarige samen met zijn ouders toe in België.

1.2. Op 16 november 1983 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Verzoeker loopt tijdens zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied verschillende veroordelingen op tussen 1993 en 2010. Er worden in de periode tussen 1994 en 2017 ook meerdere

processen-verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit, vernieling, bedreiging, afzetterij, afpersing, vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, oplichting en zware diefstallen.

1.4. Op 1 juli 1996 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd door het gemeentebestuur te Lier. De geldigheid van zijn verblijfskaart verviel hierdoor.

1.5. Op 19 oktober 2011 vraagt verzoeker om opnieuw te worden ingeschreven, wat hem op 18 februari 2003 werd geweigerd. Hij wordt tevens bevolen het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen die beslissing werd door de Raad van State bij arrest nummer 153.187 van 27 december 2005 verworpen.

1.6. Verzoeker dient op 15 mei 2003 een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het bestuur verklaart die aanvraag op 24 augustus 2004 onontvankelijk.

1.7. Op 18 september 2005 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, doch hij mocht beschikken zonder meer.

1.8. Op 18 januari 2010 komt verzoeker vrij uit de gevangenis te Antwerpen en wordt hij bevolen het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen dat bevel werd bij arrest nummer 39.939 van 9 maart 2010 verworpen door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Op 8 maart 2010 wordt verzoeker andermaal bevolen het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Hij wordt op 2 april 2011 vrijgelaten.

1.10. Op 15 oktober 2012 vraagt verzoeker om opnieuw te worden ingeschreven, wat hem op 20 november 2012 wordt geweigerd met bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten.

1.11. Verzoeker wordt op 19 januari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld.

1.12. Het bestuur beveelt verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.13. Aan verzoeker wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 8 jaar.

Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

1.14. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nummer 181 649 van 1 februari 2017.

1.15. De repatriëring voorzien op 4 februari 2017 mislukte.

De eerste bestreden beslissing luidt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(!):

naam: Z. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: TANGER

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Tussen 1993 en 2010 werd betrokkene 15 keer Correctioneel veroordeeld tot straffen gaande van 15 dagen gevangenis tot 3 jaar gevangenis door de Correctionele Rechtbanken van Antwerpen, Mechelen en Turnhout wegens verdovende middelen, heling en niet verzekerd rijden, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal met geweld en opzettelijke slagen, bedreigingen, afpersing, verboden wapendracht (bij nacht), wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ongeneeslijke ziekte, blijvende arbeidsongeschiktheid, verlies van orgaan of zware verminking tot gevolg en bedreiging tegenover bloedverwanten.

Bovendien blijkt uit informatie van de politie dat ten opzichte van de betrokkene tussen 2007 en 2017 volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- Me.60.L5.006165/2015 door PZ Lier wegens bezit van drugs
- Me.36.L5.006164/2015 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- An.11.LB.014944/2010 door PZ Antwerpen wegens afpersing
- An.45.LB.010833/2009 door PZ Antwerpen wegens bedreigingen
- Me.36.L5.005472/2008 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens bedreigingen
- Me.45.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens vereniging van misdadigers
- An.36.LB.016933/2007 door PZ Antwerpen wegens verboden wapendracht.

Tussen 1994 en 2000 werden nog meerdere processen verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit opzettelijke vernielingen, bedreigingen, afzetterij, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht oplichting en zware diefstallen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 03.03.2003 (bijlage 13 van 18.02.2003), op 18.01.2010 (bijlage 13 van 18.01.2010) en op 13.12.2012 (bijlage 13 20.11.2012).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 9.10.1975 als minderjarige samen met zijn ouders naar België. Op 16.11.1983 was hij samen met zijn familie gevestigd als vreemdeling. Op 1.07.1996 werd betrokkene ambtshalve afgevoerd door de gemeente van Lier. Zijn aanvraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister werd geweigerd door DVZ op 18.02.2003 wegens onvoldoende bewijzen van betrokkenes aanwezigheid in België in de periode van 14.06.1997 en 25.10.1999. Vervolgens werd op 3.03.2003 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 van 18.02.2003), geldig 5 dagen.

Betrokkene heeft op 15.05.2003 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.08.2004.

Op 15.10.2012 deed betrokkene een aanvraag om zich opnieuw in te laten schrijven in het vreemdelingenregister. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 20.11.2012 door de DVZ daar betrokkene op het ogenblik van zijn aanvraag niet meer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning (verlopen sinds 26.03.1998) en er rekening werd gehouden met alle relevante elementen uit betrokkenes administratief dossier. Vervolgens werd op 13.12.2012 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 van 20.11.2012), geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Tussen 1993 en 2010 werd betrokkene 15 keer Correctioneel veroordeeld tot straffen gaande van 15 dagen gevangenis tot 3 jaar gevangenis door de Correctionele rechtbanken van Antwerpen, Mechelen en Turnhout wegens verdovende middelen, heling en niet verzekerd rijden, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal met geweld en opzettelijke slagen, bedreigingen, afpersing, verboden wapendracht (bij nacht), wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ongeneeslijke ziekte, blijvende arbeidsongeschiktheid, verlies van orgaan of zware verminking tot gevolg en bedreiging tegenover bloedverwanten, Op 26.06.1995 werd betrokkene aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Op 26.07.1995 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. Op 15.01.1996 werd betrokkene opnieuw aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Betrokkene werd vrijgelaten uit de gevangenis op 15.03.1996. Op 10.04.1996 beslist de Correctionele Rechtbank van Mechelen betrokkene aan te houden en werd hij overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Op 19.10.1996 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. Betrokkene werd op 25.10.1999 normaal aangehouden en op 26.10.1999 overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Betrokkene werd op 5.12.2001 vrijgelaten uit de gevangenis. Vervolgens werd betrokkene op 10.12.2009 aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 18.01.2010 werd betrokkene vrijgelaten en werd hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 18.01.2010), geldig 5 dagen. Op 20.08.2010 werd betrokkene opnieuw aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 2.04.2011 kwam betrokkene vrij.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten opzichte van de betrokkene tussen 2007 en 2017 volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- Me.60.L5.006165/2015 door PZ Lier wegens bezit van drugs
- Me.36.L5.006164/2015 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- An.11.LB.014944/2010 door PZ Antwerpen wegens afpersing
- An.45.LB.010833/2009 door PZ Antwerpen wegens bedreigingen
- Me.36.L5.005472/2008 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens bedreigingen
- Me.45.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens vereniging van misdadigers
- An.36.LB.016933/2007 door PZ Antwerpen wegens verboden wapendracht.

Tussen 1994 en 2000 werden nog meerdere processen verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit opzettelijke vernielingen, bedreigingen, afzetterij, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht oplichting en zware diefstallen.

Het feit dat betrokkene een Belgische zoon heeft, Z. K. (...) ("12.08.1993), en een Belgische ex-partner, J. S. M. M. R. (...) ("20.08.1973), geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene woont niet samen met zijn zoon en toont niet aan dat hij de mantelzorg van zijn zoon behoeft.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die de Belgische nationaliteit hebben verkregen, namelijk zijn ouders Z (...) A.(...)(°1.01.1947) en E.-T. M. (...) (°1.01.1949), het feit dat betrokkene op jonge leeftijd (4jaar) aankwam in België, hier school heeft gelopen en gedurende zeer lange periode in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het supérieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn ouders en zoon, die in België wonen. Betrokkenes zoon en ouders kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)

De tweede bestreden beslissing luidt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Z (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: TANGER

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 03.03.2003 (bijlage 13 van 18.02.2003), op 18.01.2010 (bijlage 13 van 18.01.2010) en op 13.12.2012 (bijlage 13 20.11.2012). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Tussen 1993 en 2010 werd betrokkene 15 keer Correctioneel veroordeeld tot straffen gaande van 15 dagen gevangenis tot 3 jaar gevangenis door de Correctionele Rechterbanken van Antwerpen, Mechelen en Turnhout wegens verdovende middelen, heling en niet verzekerd rijden, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal met geweld en opzettelijke slagen, bedreigingen, afpersing, verboden wapendracht (bij nacht), wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ongeneeslijke ziekte, blijvende arbeidsongeschiktheid, verlies van orgaan of zware verminking tot gevolg en bedreiging tegenover bloedverwanten.

Op 26.06.1995 werd betrokkene aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Op 26.07.1995 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. Op 15.01.1996 werd betrokkene opnieuw aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Betrokkene werd vrijgelaten uit de gevangenis op 15.03.1996. Op 10.04.1996 beslist de Correctionele Rechterbank van Mechelen betrokkene aan te houden en werd hij overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Op 19.10.1996 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. Betrokkene werd op 25.10.1999 normaal aangehouden en op 26.10.1999 overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Betrokkene werd op 5.12.2001 vrijgelaten uit de gevangenis. Vervolgens werd betrokkene op 10.12.2009 aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 18.01.2010 werd betrokkene vrijgelaten en werd hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 18.01.2010), geldig 5 dagen. Op 20.08.2010 werd betrokkene opnieuw aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 2.04.2011 kwam betrokkene vrij. Uit informatie van de politie blijkt dat ten opzichte van de betrokkene tussen 2007 en 2017 volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- Me.60.L5.006165/2015 wegens bezit van drugs
- Me.36.L5.006164/2015 wegens verboden wapendracht
- An.11.LB.014944/2010 wegens afpersing
- An.45.LB.010833/2009 wegens bedreigingen
- Me.36.L5.005472/2008 wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 wegens bedreigingen
- Me.45.L5.005364/2008 wegens vereniging van misdadigers
- An.36.LB.016933/2007 wegens verboden wapendracht.

Tussen 1994 en 2000 werden nog meerdere processen verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit opzettelijke vernielingen, bedreigingen, afzetterij, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht oplichting en zware diefstallen.

Het feit dat betrokkene een Belgische zoon heeft, Z. K. (...) (°12.08.1993), en een Belgische ex-partner, J. S. M. M. R. (...) (°20.08.1973), geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene woont niet samen met zijn zoon en toont niet aan dat hij de mantelzorg van zijn zoon behoeft.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die de Belgische nationaliteit hebben verkregen, namelijk zijn ouders Z. A. (...) (°1.01.1947) en E.-T. M. (...) (°1.01.1949), het feit dat betrokkene op jonge leeftijd (4jaar) aankwam in België, hier school heeft gelopen en gedurende zeer lange periode in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn ouders en zoon, die in België wonen. Betrokkenes zoon en ouders kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 8 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer BIJLAGE 13SEXIES - 4513706 2 dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 8 jaar.“

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad op te merken dat artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Ingevolge artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet is een maatregel tot vasthouding enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in zoverre de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing tot vasthouding nadat de noodzakelijkheid van terugleiding naar de grens werd vastgesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om kennis te nemen van dit beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt:

“De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan. Eerst en vooral is het duidelijk dat verzoeker reeds vanaf jonge leeftijd in België verblijft, zijnde in casu al meer dan 42 jaar! Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn sociaal leven en zijn kennissenkring zich afspelen in België. Verzoeker spreekt zowel Nederlands als het Frans kent geen Arabisch of Berbers, zijnde de twee landstalen van Marokko. Daarnaast is verzoeker de vader van Z. K. (...), geboren op 12 augustus 1993, welke eveneens de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker heeft met zijn zoon een zeer goede band en ziet deze nog regelmatig (stuk 3). Hij heeft hier ook een vriendin met de Belgische nationaliteit, met wie hij plannen heeft om te gaan samenwonen. Alle naaste familie van verzoeker is daarenboven ook woonachtig in België en heeft de Belgische nationaliteit verkregen (stuk 3). Zijn vader (Z. (...) A. (...)) en zijn moeder (E.-T. M. (...)) wonen in België en hebben de Belgische nationaliteit (stuk 4). Zijn broers en zussen verblijven ook allemaal in België en de meeste hiervan hebben eveneens de Belgische nationaliteit (stuk 5 - 8). Zijn zus Z. H. (...) woont in Diepenbeek en heeft de Belgische nationaliteit, net als haar drie kinderen. Zijn zus Z. A. (...) woont in Lier en heeft de Belgische nationaliteit, net als haar drie kinderen. Zijn zus Z. H. (...) is ondertussen overleden, doch had eveneens de Belgische nationaliteit. Zijn broer Z. M. (...) woont in Tremelo, is getrouwd met een Belgische en heeft eveneens een zoon met de Belgische nationaliteit. Hetzelfde geldt voor verzoeker zijn nonkels en tantes en zijn neven en nichten. Verzoeker en zijn familie hebben een hechte band en zien elkaar regelmatig (stuk 3). Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt en hij dus niet kan terugkeren naar Marokko, waar er verzoeker niets meer wacht. Verweerder stelt dat al deze argumenten niet weerhouden kunnen worden, omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan hoogst laakbare feiten en dat daarom het belang van de staat primeert op dat van betrokkene en art. 8 E.V.R.M.

Ten eerste verwijst verweerder naar een aantal veroordelingen van verzoeker in de periode 1993 en 2010. Verzoeker is inderdaad veroordeeld en heeft hiervoor zijn straf uitgezeten, waarna hij ook in vrijheid gesteld werd onder welbepaalde voorwaarden, onder toezicht van zijn justitie-assistente, welke hij tot een goed einde heeft gebracht. Het is duidelijk dat verzoeker sindsdien zichzelf herpakt

heeft en deze feiten hem niet zomaar 7 jaar later ten laste kunnen worden gelegd in het kader van huidige procedure. Verweerder verwijst immers alleen naar een aantal veroordelingen en pv's waartoe hij ook veroordeeld is, waarbij de laatste veroordeling dateert van 2010, zijnde meer dan 7 jaar geleden. Daarenboven verwijst verweerder naar een aantal PV's uit 2007 en 2010, waaromtrent hij reeds veroordeeld is geworden en zijn straf heeft ondergaan. Een loutere verwijzing naar feiten van meer dan 7 jaar geleden, voldoet dan ook niet aan de bewoording 'met reden omkleed' zoals bepaald in art. 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ten tweede verwijst verweerder naar twee 'recente' PV's uit 2015 omtrent verboden wapendracht en drugsbezit. Het eerste betreft een pv wegens verboden wapendracht, waarbij verzoeker een alarmpistool bij zich had, wat vrij verkocht wordt in de handel en heeft hij dit vervolgens vrijwillig aan de politie afgegeven. Voor zover verzoeker weet werd deze zaak geseponeerd. Daarnaast is er nog een PV wegens drugsbezit, waar verzoeker zelfs niet eens van op de hoogte is en welke eveneens geseponeerd werd in zijn hoofd. Het gaat hier dus om een beperkt aantal minieme feiten en het zijn allesbehalve de zware of zeer ernstige feiten, zoals verweerder evenwel wenst te doen geloven met zijn formulering van 'hoogst laakbare feiten'. Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven. Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt. Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VUT): (...) Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157. Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd: Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoeker neerkomt op een verblijf van meer dan 42 jaren in België. Daarenboven dient eveneens rekening gehouden worden met de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien, wat in casu neerkomt dat de feiten reeds meer dan 7 jaar geleden gebeurd zijn, buiten een paar minieme feiten welke geseponeerd zijn. Vervolgens dient er rekening gehouden te worden met de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere, waarbij nogmaals verwezen kan worden naar de naaste gezinsleden van verzoeker, die allemaal in België wonen en waarvan de meeste ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Eveneens dient er rekening gehouden worden met de kinderen van verzoeker, waarbij verzoeker één zoon heeft, zijnde Z. K. (...), met wie hij al vele jaren een goede band en regelmatig contact mee heeft; Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, waarbij verzoeker enerzijds al zijn sociale, culturele en familiale banden heeft met België en helemaal geen van dergelijke banden met Marokko.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 19 januari 2017 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen. Dit wordt ook bevestigd in het arrest nr. 172 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 juli 2016 (zaak RvV 186 248 / II) waar werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel beroept op een eerdere veroordeling van feiten die reeds jaren geleden zijn gebeurd, dit niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een actuele dreiging en deze beslissing dan ook de motiveringsplicht schendt: (...) (RVV, arrest nr. 172.204 dd. 20 juli 2016 (RW186 248/11)). Door in casu dezelfde redenering te voeren, wordt met huidige beslissing eveneens deze motiveringsplicht geschonden. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.1.2. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt:

“De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). Opnieuw valt op dat verweerder bij zijn betoog zich enkel en alleen richt op het verleden van verzoeker.

Ten eerste verwijst verweerder naar feiten van meer dan 7 jaar geleden, waar verzoeker zoals aangehaald reeds voor veroordeeld is, zijn straf toe heeft uitgezeten en ook de probatie voorwaarden hieromtrent volledig heeft nageleefd. De enige recente veroordelingen waarvan sprake, betreffen twee PVs van 2015. Ten tweede verwijst verweerder naar twee 'recente' PV's uit 2015 omtrent verboden wapendracht en drugsbezit. Het eerste betreft een PV wegens verboden wapendracht, waarbij verzoeker een alarmpistool bij zich had, wat vrij verkocht wordt in de handel en heeft hij dit vervolgens vrijwillig aan de politie afgegeven. Voor zover verzoeker weet werd deze zaak geseponeerd. Daarnaast is er nog een PV wegens drugsbezit, waar verzoeker zelfs niet eens van op de hoogte is en welke eveneens geseponeerd werd in zijn hoofd. Verweerder wil nu doen geloven dat deze minieme feiten, zwaarder opwegen tegen het belang van gezinsleven dat verzoeker heeft conform art. 8 E. V.R.M. Zoals hiervoor reeds aangehaald, ligt verzoeker zijn leven in België. Verzoeker woont reeds meer dan 40 jaar in België, heeft een goede band met zijn zoon die de Belgische nationaliteit heeft, zijn gehele naaste familie woont in België en hebben ook de Belgische nationaliteit verkregen, verzoeker spreekt zowel Frans als Nederlands doch geen enkele van de Marokkaanse landstalen,... Het is duidelijk dat zijn leven in België is en niet in Marokko en verzoeker verwijst hiertoe in zoverre nodig naar hetgeen aangehaald in het voorgaande en ziet dit als herhaald. Er is in deze hoegenaamd geen enkele reden om verzoeker een inreisverbod op te leggen, en zeker en vast geen inreisverbod van maar liefst 8 jaar, wat zwaar overdreven en zelfs bijna onmenselijk is. Verzoeker heeft vroeger een aantal strafrechtelijke feiten begaan, doch deze waren zeker niet van het kaliber dat verweerder hier wenst aan te halen, zijnde 'hoogst laakbare feiten'. Hij heeft hiertoe ook zijn straf uitgezeten en de voorwaarden hieromtrent nageleefd en dit alles zonder enig probleem. Sindsdien heeft verzoeker ook geen strafbare feiten meer gepleegd, buiten de twee minieme feiten waarvan sprake en die ook normaliter geseponeerd zijn zelfs. Om als reactie hierop dan te stellen dat een inreisverbod van 8 jaar gerechtvaardigd zou zijn is onbegrijpelijk. Een loutere verwijzing naar feiten van meer dan 7 jaar geleden, voldoet dan ook niet aan de bewoording 'met reden omkleed' zoals bepaald in art. 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven. Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E. V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt. De redenering van verweerder dat er uit onderzoek van het dossier blijkt dat er geen omstandigheden aanwezig zouden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 8 jaar is dan ook onbegrijpelijk. De stelling van verweerder dat verzoeker nog met zijn voltallige familie contact kan hebben doordat zij naar Marokko kunnen komen of via moderne communicatiemiddelen, kan natuurlijk niet gevolgd worden. De ouders van verzoeker zijn eerst en vooral al meer dan 70 jaar oud. Van hen kan niet verlangd worden dat zij op die leeftijd nog het vliegtuig zouden nemen naar Marokko om hun zoon te zien. De rest van zijn familie werkt ook, net zoals zijn eigen zoon, en er kan van hen niet verwacht worden dat zij al hun verlof en geld zouden gebruiken om naar Marokko te gaan om verzoeker te bezoeken. Wat betreft communicatie via moderne middelen, wordt herhaald dat de ouders van verzoeker reeds meer dan 70 jaar oud zijn en dan ook hier niet van op de hoogte zijn. Daarnaast is het zo dat verzoeker zoals gesteld noch het Marokkaans noch het Berbers beheerst. Hoe kan verzoeker dan ook in Marokko de benodigde technologische middelen hiertoe verkrijgen, laat staan het geld hiertoe verkrijgen of op zich al hier een leven opbouwen? Het is overduidelijk dat in dit geval het recht op gezinsleven van art. 8 E.V.R.M. primeert op het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissingen bevatten in casu een motivering in recht en in feite.

De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, de eerste bestreden beslissing, steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, wat niet wordt betwist of weerlegd, en steun vindt in het administratief dossier daar hij op 1 juli 1996 ambtshalve werd afgeschreven. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden waarbij wordt verwezen naar vijftien veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen bij de correctionele rechtbank van Antwerpen, Mechelen en Turnhout van 1993 tot 2010 alsook naar de ernst van de gepleegde criminele feiten en hun herhalende karakter, hetgeen ook niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, 4° van de vreemdelingenwet, wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere verwijderingsbeslissingen van 18 februari 2003, 18 januari 2010) en 20 november 2012. Verzoeker brengt hier niets tegen in.

Het inreisverbod van acht jaar, de tweede bestreden beslissing, steunt op artikel 74/11, §1, 4° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker als onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Tenslotte wordt met toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet besloten dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden waarbij wordt verwezen naar dezelfde feitelijke elementen als reeds supra uiteengezet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen. Het middel dient derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de opgeworpen zorgvuldigheidsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.2.4. In het bestreden bevel wordt als volgt gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkene een Belgische zoon heeft, Z. K. (...) ("12.08.1993), en een Belgische ex-partner, J. S. M. M. R. (...) (°20.08.1973), geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene woont niet samen met zijn zoon en toont niet aan dat hij de mantelzorg van zijn zoon behoeft.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die de Belgische nationaliteit hebben verkregen, namelijk zijn ouders Z. A. (...) (°1.01.1947) en E.-T. M. (...) (°1.01.1949), het feit dat betrokkene op jonge leeftijd (4 jaar) aankwam in België, hier school heeft gelopen en gedurende zeer lange periode in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn ouders en zoon, die in België wonen. Betrokkenes zoon en ouders kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring haar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

3.2.5. De Raad herinnert er aan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker verwijst naar zijn meerderjarige zoon, ouders en broers en zussen, die allen in België gevestigd zijn en die de Belgische nationaliteit hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker meerderjarig is en inmiddels 45 jaar oud. Uit het administratief dossier blijkt dat ook zijn broers en zussen reeds geruime tijd meerderjarig zijn. In het verzoekschrift verwijst verzoeker tevens naar zijn neven en nichten in België.

Verzoeker stelt daarenboven dat hij hier ook een vriendin met de Belgische nationaliteit heeft, met wie hij plannen heeft om te gaan samenwonen.

De Raad wijst erop dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid,

andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Een uitzondering hierop vormen jongvolwassenen, die nog geen eigen gezin hebben gesticht, doch verzoeker kan gezien zijn leeftijd niet meer als jongvolwassene worden bestempeld (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met zijn neven en nichten, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

3.2.6. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoeker niet samenwoont met zijn zoon en dat hij niet aantoont dat hij de mantelzorg van zijn zoon behoeft. Verzoeker betwist dit motief niet. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn meerderjarige zoon, zijn ouders en familie, zodat een beschermenswaardig gezinsleven niet wordt aangetoond. Van de vriendin met de Belgische nationaliteit, met wie hij plannen heeft om te gaan samenwonen, brengt verzoeker niet eens een begin van bewijs bij.

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij op zijn vierde in België toekwam met zijn ouders, school liep en inmiddels meer dan 42 jaar hier verblijft en geen Arabisch/Marokkaans of Berbers spreekt zodat verwerende partij er redelijkerwijze vanuit mag gaan dat al zijn familiale en sociale belangen in België zijn gevestigd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij met al deze elementen rekening hield en dat niet wordt betwist dat verzoeker hier reeds langdurig verblijft, noch dat zijn familie in België is gevestigd. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissingen dat het bestaan van de gebruikelijke affectieve banden tussen verzoeker en zijn familie in België wordt betwist, wel wordt vastgesteld dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken.

Door enkel te verwijzen naar zijn langdurig verblijf en de aanwezigheid van zijn familieleden in België, weerlegt de verzoeker deze vaststelling niet en toont hij niet aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met zijn meerderjarige zoon, ouders en familie dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

Het bestaan van een gezinsleven of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden.

3.2.7. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België en stelt dat de verwerende partij redelijkerwijze er vanuit mag gaan dat al zijn sociale belangen in België zijn gevestigd, lijkt verzoeker ook een schending van zijn privéleven te willen aanvoeren. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn sociale belangen niet verder concretiseert of enigszins duidt, waarbij kan worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat *“Het feit dat betrokkene op jonge leeftijd (4 jaar) aankwam in België, hier school heeft gelopen en gedurende zeer lange periode in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM.”*

In zoverre de familie- of gezinsbanden van de verzoeker niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk, quod in casu, deze familie- en gezinsbanden echter wel

onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27). De Raad stelt vast dat de familie- en gezinsbanden van verzoeker door de verwerende partij als zodanig in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande een belangenafweging maakt waarbij zij stelt:

“het feit dat betrokkene op jonge leeftijd (4 jaar) aankwam in België, hier school heeft gelopen en gedurende zeer lange periode in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen. Door een repatriëring zal betrokkene gescheiden worden van zijn ouders en zoon, die in België wonen. Betrokkenes zoon en ouders kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden met moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Verzoeker betwist niet dat hij vijftien keer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Hij minimaliseert dit motief door te stellen dat de laatste veroordeling dateert van zeven jaar geleden. Voorts betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar “twee ‘recente’ PV’s uit 2015” wegens verboden wapendracht en drugbezit. Opnieuw minimaliseert verzoeker door te stellen: *“waarbij verzoeker een alarmpistool bij zich had, wat vrij verkocht wordt in de handel en hij (heeft) dit vervolgens vrijwillig aan de politie afgegeven. Voor zover verzoeker weet werd deze zaak geseponneerd. Daarnaast is er nog een PV wegens drugsbezit, waar verzoeker zelfs niet eens van op de hoogte is en welke eveneens geseponneerd werd in zijn hoofd”*.

Ter terechtzitting merkt de advocaat van verzoeker op dat voornoemde twee PV’s zich niet in het administratief dossier bevinden. Aangaande het proces-verbaal “Me.36.L5.006164/2015 door PZ Lier wegens verboden wapendracht” slaagt verzoeker erin de feitelijke vaststellingen die aan de basis liggen van het PV uiteen te zetten en te bekritisieren. Aangaande het proces-verbaal “Me.60.L5.006165/2015 door PZ Lier wegens bezit van drugs” stelt verzoeker enerzijds dat hij er niet eens van op de hoogte is, maar weet hij anderzijds wel te melden dat het *“eveneens geseponneerd werd in zijn hoofd”*. Uit voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de kritiek dat voornoemde twee PV’s zich niet in het administratief dossier bevinden.

Verzoeker betwist volgende motieven niet: *“Uit informatie van de politie blijkt dat ten opzichte van de betrokkene tussen 2007 en 2017 volgende processen verbaal werden opgemaakt: (...)*

- An.11.LB.014944/2010 door PZ Antwerpen wegens afpersing
- An.45.LB.010833/2009 door PZ Antwerpen wegens bedreigingen
- Me.36.L5.005472/2008 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens verboden wapendracht
- Me.36.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens bedreigingen
- Me.45.L5.005364/2008 door PZ Lier wegens vereniging van misdadigers
- An.36.LB.016933/2007 door PZ Antwerpen wegens verboden wapendracht.”

en: *“Tussen 1994 en 2000 werden nog meerdere processen verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit opzettelijke vernielingen, bedreigingen, afzetterij, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht oplichting en zware diefstallen.”*

Verzoeker bekritisereert de omschrijving in de bestreden beslissingen dat hij zich schuldig maakte aan *“hoogst laakbare feiten”* door te betogen dat het gaat *“om een beperkt aantal minieme feiten en het zijn allesbehalve de zware of zeer ernstige feiten”*, waarbij verzoeker het slechts heeft over de twee PV’s uit 2015.

Ten overvloede wijst de Raad nog op volgend gegeven uit het administratief dossier: De politie laat op 20 januari 2017 aan het bestuur weten dat bij controle van verzoekers cel er 9 pakjes cocaïne werden aangetroffen en dat hiervoor een PV zal worden opgesteld. Uit het synthesesdocument van het telefoongesprek tussen het bestuur en de politie te Lier blijkt het volgende:

“Gesprekspartner: politie Lier

Inhoud van het gesprek:

Er werden vandaag bij een celcontrole bij Z. R. (...) door de politie van Lier in het toilet 9 bollen cocaïne aangetroffen. Hij beweert dat het niet van hem is, maar de cel en ook het toilet werden gisteren gecontroleerd alvorens Z. R. (...) in de cel kwam en toen was er niets te zien. Er werd een navolgend PV opgesteld met nr ME60L50004412017 wegens bezit en handel van verdovende middelen."

Verzoeker weerlegt aldus niet dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te hebben geschaad en te kunnen schaden. Verzoeker uit verder geen concrete kritiek op de afweging die wordt gemaakt tussen zijn privébelangen, die in casu bestaan in het verderzetten van zijn privéleven in België en dit in aanwezigheid van zijn hele familie in België, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische staat, dit is de bescherming van de openbare orde, anderzijds. Derhalve toont hij niet aan dat de gemaakte afweging disproportioneel is.

3.2.8. In het licht van het voorgaande, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat het bestreden bevel en het inreisverbod van acht jaar steunen op een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC